

Timo Teräsahjo

Kesä
jona
ajattelin
kuolla



Timo Teräsahjo

Kesä jona ajattelin kuolla

”Ihan totta, jos et osaa nauraa syvältä sielustasi,
on jotain tosi pahasti vialla.” – Osku

OSA I ODOTUS

Asema

Ei. En minä aikunut. En tarkoittanut. En ymmärrä mitä tässä oikein tapahtuu. Katson kattoon. Ehkä minun pitäisi kertoa koko juttu. Lähteä alusta. Siis siitä, että vielä tänä aamuna istuin nahkatamineissani asemalla itkemässä koska se paskapää ei tullut. Siis Milla. Siitä tämä kai alkoi. Junan diesel hurisi ja matkalaukkujen rullat jyrisivät. Minulla alkoi mennä hermot. Meikit valuivat pitkin poskia. Väki tuijotti ja mulkoili, mikä ei kai ollut ihme, etenkin kun olen vähän ronskimman puoleinen tytönheitukka, jossain määrin kookkaampi ja värikkäämpi.

Taivas yllä vilisi poutapilviä ja kuulutus kaikui korvissa. Olin kaiken lisäksi laiturilla jo toista kertaa. Olin ollut siellä jo kaksi tuntia

aikaisemmin istua tönöttämässä, ja tunsin itseni tosi typeräksi.

Tämä kaikki johtui oikeastaan siitä, että kännykkäni oli edelleen mykkä eilisen pyykkirumpukierroksen jäljiltä, joten en voinut edes soittaa Millalle, enkä siis pystynyt soittamaan ja kysymään viivästymisen syytä Millalta, jonka piti tulla luokseni kylään aamuyhdeksän junalla.

”Kännykät ovat turhaa,” ystäväni Osku sanoo mielessäni. Katson kattoon. Oskun sanoja ponnahtelee mieleeni tämän tästä.

Ensimmäisen odotteluni jälkeen kävelin puistossa tuhlaamassa kymmenen euroa omenasarveen ja lattekahviin. Se oli näin jälkikäteen ajateltuna naurettavaa! Kahvilassa kilistytin lusikkaa sen näköisenä, että kuppilan omistajakin kurkki minua peilin kautta ensin

epäilevänä ja sitten säälivänä. Itkua ei
kilisyttämällä tai yskimällä peitetty.

Kahvilasta menin lopulta taas ulos odottamaan
seuraavaa junaa. Muistaakseni raavin
leppäkerttukuoren ja akun irti ja laitoin ne
takasin paikalleen. Puhelin ei herännyt.

Olin hyvin onneton.

Katson kattoon:

”Onnettomuus on vanhojen kirkkoisien mukaan
synti,” Osku höpöttää mielessäni. Opintonsa
keskeyttänyt teologi. Sillä niitä viisauksia riittää.

Katto

Täällä kotonani tuijotan kattoon. Koetan hallita itseäni. Kämpä on isältä peritty, ja katto on tupakan savun tummentama. Mietin mahdettaisiinko sitä saada ionisoimallakaan puhtaaksi. Sitten niiskaisen ja nielen kyynleet, joita valuu tässä asennossa kurkkuun. Osku ei sano mitään.

Aamulla kokosin sentään itseni. Kun asemalaituri oli tyhjentynyt, löin kämmenet reisiin niin että läjähti ja mietin, mitä tekisin seuraavaksi.

Menisinkö käymään kotona?

Se vasta hyvä ajatus oli.

Höpiseminen

Minä muuten paitsi katson kattoon, myös
puhun ääneen. Tiedoksi vain. Olen pitänyt näitä
puheita pienestä pitäen, puhunut puhumistani
näkymättömälle yleisölle tilanteissa, joissa pääni
meinaa haljeta. Nytkin minusta tuntuu kuin joku
kuulisi minua jossain. Ehkä se on mahdollista.
Osku ei enää minua kuuntele, se on saletti.
Tuskinpa Millakaan. Mutta ehkä joku muu,
ainakin toivon niin, ja jatkan tätä puhumista.

Aloittaessani tämän tavan olin yksinäinen tyttö.
Ehkä hieman tukevakin. Minut saattoi nähdä
niityllä kotimme takana lennättämässä leijaa. Ei
minun seuraani juuri kukaan halunnut. Ei
koulussa eikä naapurustossakaan. Minä viihdyin
niityllä varisten ja naakkojen seurassa, metsän
muodostaessa suojaavan reunuksen takanani.

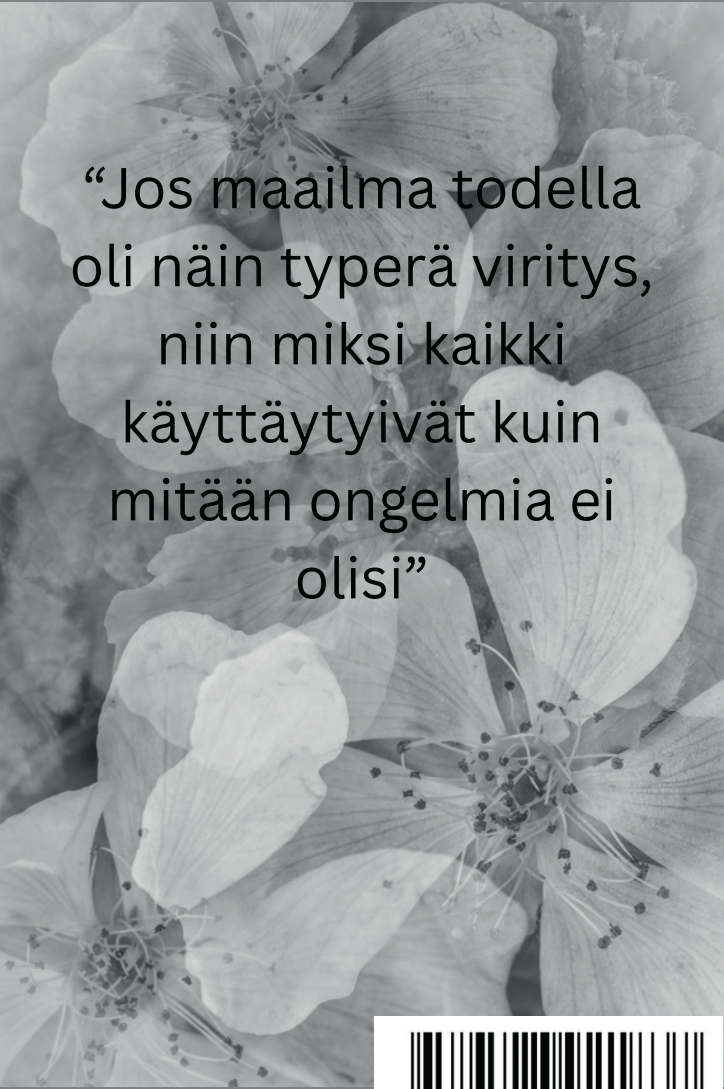
Tästä on nyt jo jonkin aikaa, olen
kahdenkymmenenviiden vuoden ikäinen.

Silloin leijaa lennättäessä oli luontevaa pitää suu
auki, joten jos joku sattui näkemään minut, se
näki vain haltioituneen ja keskittyneen tytön suu-
raollaan. Tuuli vei sanat mennessään.

Isä saattoi yhtäkkiä ampaista ulos niitylle
kävelemään ympyrää. Äiti saattoi kirkua täyttä
kurkkua papiljotit päässä ja yöpaitasillaan. Näistä
voisi kertoa esimerkkejä loputtomiin. Meillä ei
ollut paikkakunnalla sukulaisia eikä juuri
muitakaan ihmisiä puuttumassa elämäämme.
Elettiin ihan ikiomaa ydinperheen elämää, johon
kukaan ei päässyt päsmäröimään. Sai elää ihan
miten tahansa!

Minä tunsin silloin tarvitsevani jonkun, joka
kertoisi näistä asioista, ikään kuin luonto-
ohjelman tai urheilukilpailun selostajan.
Paremmassa puutteessa selostaja olin minä itse.

Kun isä ja äiti laittoivat tapahtumaan, kattilat
lensivät kaaressa ikkunasta ja pöytäliinat ja
pienemmät kodinkoneet perässä. Samaan aikaan
minä höpisin huoneessani. Järjestelin nallet
puolikaareen ja luennoin niillekin, niin että nallet
saivat kuulla jokseenkin lennokkaita ja kaukaa
haettuja selityksiä sille, mitä kulloinkin tapahtui.
Tavaksihan se höpiseminen sitten tuli.



“Jos maailma todella
oli näin typerä viritys,
niin miksi kaikki
käyttäytyivät kuin
mitään ongelmia ei
olisi”

Koirakivi



9 789528 921837